

Zondag 13 mei (Wout)

Vanmorgen een keer uitgeslapen tot acht uur. Dat is andere koek dan elke morgen om kwart over zes naast je bed te staan. Jan was er al eerder uit want gisteravond werd bekend dat de presentatie van Jan over conflictbeheersing aan kerkleiders niet in de week gehouden wordt maar vanmiddag na de dienst. Gelukkig heeft Jan zijn bijdrage klaar en hoeft hij deze alleen maar helder voor ogen krijgen. Beiden nemen we een koude regendouche, want daar lijkt onze douchekop nu op. Nu ben ik ook weer niet zo'n held dat ik er gelijk onder spring. Eerst gezicht, dan één arm, andere arm, één been, andere been en dan langzaam de rest. Wat koud zeg. Brr....

Inmiddels zijn er twee auto's op de Missie aangekomen met gasten voor de kerkdienst hier. Er komt geen eind aan, als ze voorbij ons raam naar de kerk lopen en dat heeft allemaal in en op die twee auto's gezeten. Het zijn leden van de Wesley Pergrim Church van de Terranova school, behorende bij de gelijknamige boerderij. Dan komt er nog een vracht aan versterker, mixer, keyboard, luidsprekers achteraan. Waar dat goed voor is vragen we ons af want om kwart over acht is de elektriciteit uitgevallen en die blijft tot 4 uur weg. Na ons ontbijt gaan we maar eens kijken hoe het er allemaal bij staat. Officieel begint de dienst om half tien, maar dat is het al geweest. De gasten zitten keurig in de kerk, van onze gemeente zijn er maar enkele, vooral personen van het Spiritual Committee. Maar dat komt goed als de dienst vordert. Ook de versterkers gaan werken op een accubatterij en een omvormer.

We beginnen met zingen en bidden. Van de gasten leidt iemand een Bijbelstudie over "Forgiveness", een mooi onderwerp waar we drie kwartier aan wijden. Vanuit de gemeente wordt gereageerd en zo ontstaat er een beeld van wat er wordt verstaan onder deze topic. Er wordt heel gedisciplineerd reactie gegeven, elk om de beurt. Dan komt het stukje entertainment aan de beurt. Een toneelstukje over iemand die ziek is en die baat zoekt bij een medicijnman, er geen resultaat bij vindt en in contact komt met een dominee, die haar gaat begeleiden en ze zo opknapt. Het geeft een mooi beeld hoe mensen hier leven en soms omgaan met ziekte. Dan zijn de koren aan de beurt en die zijn er nogal. Prachtig om mee te maken al die liederen, meerstemmig gezongen, soms begeleid door drums. Inmiddels is het half één geworden en tijd voor de collecte en daarna de preek van een gastdominee over het bidden n.a.v. Handelingen 12 vers 5. Een preek in drie punten, dat hebben we meer gehoord. De preek eindigt met een oproep aan hen die zich willen laten zegenen. Een stroom mensen komt naar voren en de predikanten Bbuna en Reijm wordt gevraagd om deze handeling te doen bij een ieder, onder het gezang van de gemeente. Heel indrukwekkend allemaal. Na het slotgebed gaan we naar buiten en vormen al handen gevend een hele lange rij rond het grasveld voor de kerk. Inmiddels is het half twee, wat zeuren Nederlanders over een lange kerkdienst!!!

Tijdens de dienst hebben vrouwen een maaltijd gekookt voor onze gasten en wij worden ook uitgenodigd. We eten met onze handen nsima (dikke maïspap) met groente, kip en vis. Prachtige ervaring voor Jan. Hierna nemen we afscheid van de gasten.

Jan gaat de cursus verzorgen en ik doe mijn ogen even dicht. Om vier uur maken we samen nog een wandeling van een uur buiten de Missie en genieten van kinderen, vriendelijke mensen, waterpartij, koeien, geiten en de omgeving waar we doorheen lopen. Dan wordt het tijd voor Jan tijd om de ogen dicht te doen, ondertussen maak ik een pasta met heerlijke verse ingrediënten. Ook doe ik er Cayenne peper in waar ik bekend om sta. Het zweet staat ons in de nek.

Maandag 15 mei (Jan)

Vanmorgen mag ik de dagopening verzorgen. Ik heb ervoor gekozen om het over Mattheüs 5: 1-11 te doen, over het begin van de Bergrede. Voordat we iets gaan doen horen we eerst dat we gezegend zijn. We hoeven niet te werken om de zegen, maar vanuit de zegen. Ik krijg er mooie reacties op, en er wordt me gevraagd of ik er deze week mee verder wil gaan. Ik voel na een aantal dagen observeren nu ook de vrijheid om dit te doen, en stem er graag in toe. Ik ga de komende dagen elke dag één zaligspreking kort bespreken, om zondag bij het vervolg over 'zout en licht zijn' aan te komen. Zoals Bbuna omschrijft: elke dag een klein hapje, en dan zondag uitpakken met een complete maaltijd. Prachtig om met deze collega op te trekken: rustig aanwezig, bijna onopvallend, maar heel bewust en vol liefde.

Daarna met Bbuna en Spencer naar de stad Mazabuka. Onderweg gestopt bij B&B Shenton. Ik dacht dat het een Bed and Breakfast was, maar het staat voor Bob en Barbera. Bob is enige tijd geleden overleden, en nu woont Barbara, ruim tachtig jaar oud, daar alleen met haar personeel. Ze is er echter niet, wordt ons door een werknemer verteld. Ze komt over een paar dagen terug. We rijden dus verder.

We rijden langs een fabriek die de grootste suikerfabriek van Afrika moet zijn. Omringd door een immense plantage braakt de schoorsteen voortdurend bruine rook uit, gevoed door tientallen

vrachtwagens die nooit van de plantage afkomen. Er is daar een voetbalstadion, ziekenhuis, scholen, kerken, huizen, een eigen politiemacht, noem het maar op. Een dorp op zich. Mazabuka noemt zich de 'zoetste stad van Afrika'.

Dan verder naar de bebouwde kom van Mazabuka. Onderweg stappen er nog wat bekende lifters in de laadbak. Eenmaal aangekomen gaan we van winkel naar winkel en telkens weer de auto in. Wil je weten hoe we door de stad gereden zijn? Kras dan wat willekeurige lijnen kras op

een papier en je ziet dan ongeveer de route. Je onthaast hier enorm. We ontmoeten onderweg verschillende mensen die op de missie gewerkt hebben. In een apotheek ontmoeten we Phenwick. Onderweg zien we de chauffeurs Aggrey en Oliver, die eerder op de missie gewerkt hebben. Het onderhouden van contacten is in dit land erg belangrijk en ik merk dat Wout daar bewust veel in investeert. Tegelijk is het ook gewoon oprechte vriendschap. Kort praten we bij, ze krijgen allemaal een uitnodiging voor de groot opgezette kerkdienst van komende zondag, en dan gaan we weer verder.

In een belwinkel krijgt Wout zijn Whatsapp aan de praat zodat hij weer makkelijk kan communiceren met Henny en de rest van de wereld. Ik probeer voor mezelf een simkaart aan te schaffen, maar dat is erg omslachtig. Je kunt geen anonieme kaarten kopen, zoals in Nederland. Hier moet je je helemaal registreren met paspoort en al, terwijl het om prepaid gaat. Registreren wil echter niet zo lukken. Ik moet erop wachten tot het systeem het heeft doorgevoerd, zeggen ze. Maar terwijl ik dit schrijf doet de kaart het nog niet. Het is eigenlijk ook wel rustig zo, ik denk dat ik het maar zo laat. Met een enkele SMS kom ik er wel, en daarnaast is er de mail van Wout waar ik gebruik van kan maken. Er stapt nog een meisje bij ons in die meerijdt naar de missie. De kinderen hier hebben een maand vakantie gehad en nu gaan ze weer naar school. Na de thuisreis over de hobbelige wegen voel ik mijn ruggenwervels weer langzaam op hun plek schuiven en gaan we eten.

Deze avond ben ik alleen in ons huisje en klinkt Bach rustgevend door mijn koptelefoon. Wout is bij Febby langs om wat zaken door te nemen. Ze is gisteren op de Missie aangekomen en Wout wil nu snel spijkers met koppen slaan om niet achter te raken op zijn schema. Voor wie het nog niet tussen de regels door heeft kunnen lezen: het gaat hier goed. We weten ons gezegend.

Dinsdag 16 mei (Wout)

Vandaag allerlei activiteiten op en rond de Missie. Jan doet deze week de meditatie in de ochtendwijding. Er wordt goed geluisterd en hij krijgt mooie reacties na afloop.

Na het ontbijt maak ik een rondje over het terrein, terwijl Jan met Bbuna in zijn kantoor een Bijbelstudieprogramma installeert dat hij kan gebruiken bij zijn preekvoorbereiding.

Avice en Obed zijn bezig om het laatste deel van de omheining rond de grote groentetuin te spannen. De methode is vrij simpel met een stuk touw en een soort ratelkrik doen ze steeds een stuk van ca. 20 meter. Een andere tuinman is bezig om nieuwe bananen te planten op het stuk land waar vorig jaar al de bananenplanten door rondzwevende koeien zijn opgegeten. Nu zal dat niet meer gaan met het 2 meter hoge gazen hekwerk erom heen.

Vandaag is Gadiël ook in beeld gekomen en met hem bespreek ik een aantal punten van mijn "to do" lijst. Een punt van aandacht is de drinkwatervoorziening in de community. Vorig jaar in het najaar was het erg nijpend, alle putten waren leeg en daardoor ontstonden allerlei ziekten. Er moeten echt meer handpompen komen. Hij zal een soort aanvraag klaar maken, die ik naar Nederland kan mee nemen. Ook gaat hij helpen om de sportkleding goed te uit te delen. Als FCMH hebben we een spullen in een container voor Zambia kunnen mee laten sturen. Het gaat om sportkleding, babykleding en spullen voor de pre school.

Jan is inmiddels met Bbuna klaar en we gaan een wandeling maken naar de nabijgelegen lagere school. Deze school, de Mbaya Musuma Primary School, is destijds met behulp van de FCMH en Wilde Ganzen gebouwd. We worden hartelijke ontvangen door het team en we praten bij naar de laatste stand van zaken. Er zitten ca. 750 kinderen op deze school en er men heeft de groepen 1 tot 9. In de eerste 7 groepen zijn er parallel klassen. Vorig jaar waren de resultaten van de examens best goed. Het leerkrachten team is op sterkte. Het is wel nodig om een extra huis voor een leerkracht te bouwen. Hierover zijn afspraken gemaakt met de ouders en men is met de bouw begonnen. Mooie initiatieven.

Na de lunch gaan we met Spencer nog op pad. We bezoeken de Chifumpu basis school. Ook hier heeft FCMH en Wilde Ganzen een rol in gespeeld om deze te bouwen. Deze school heeft groep 1 tot 7 en er zitten ca. 300 kinderen op. Het team van deze school is door overplaatsingen echter onder bemenst. Er worden pogingen bij het District gedaan om dit weer op niveau te krijgen. We rijden na het bezoek aan de school door naar de Mayfield farm van de familie Green. We hopen David Green te ontmoeten, maar die is even op een andere boerderij, die ook bij de Green familie behoort. Daarnaast hebben ze nog de Shenton boerderij geleased. Het betekent dat er veel werk te doen is nu de oogsttijd in volle gang is. Wel is broer Arthur aanwezig en die probeert David te contacteren. De werkers zijn bezig om sojabonen machinaal te sorteren. Er staat inmiddels al een lange rij met zakken sojabonen. Het is een interessant bedrijf met veel grote machines en tractoren. We besluiten maar om weer terug te gaan naar de Missie, gelukkig komen we onderweg David tegen en houden zijn auto aan. Gezellig om even bij te praten. Ze hebben er een kind bij gekregen, een jongen. Zijn vrouw is met de kinderen een paar dagen bij haar ouders ten noorden van Lusaka. Binnenkort spreken we elkaar weer.

Op de Missie lopen een aantal kinderen voor ons huisje. Ze zijn door Gadiël gevraagd te komen om kleding te passen die we uit Nederland hebben meegenomen van de scholen de Boeg en de Loopplank en ook van IHC. Jan heeft ook nog een tas met voetbalschoenen, keepershandschoenen en kniebeschermers meegenomen via v.v. De Alblas. We gaan hiermee een fotosessie doen. De schoenen en kleren worden gepast en er wordt tegen een bal getrapt. Ondertussen klikken de fototoestellen. Mooi om terug te koppelen naar de gulle gevers.

Vanavond eten we kip met kool en aardappelen. Jan weet zowaar pindasaus te maken.

Woensdag 17 mei (Jan)

Het blijft mooi om de dagopeningen te verzorgen. Toen ik maandagmorgen over de zaligsprekingen geopend had, kwam spontaan de vraag naar voren of ik ermee verder wilde gaan. Dat heb ik gedaan. Ik bespreek elke morgen één zaligspreking, toewerkend naar zondag, als ik ga preken over het vervolg uit Mattheüs 5 over zout en licht zijn.

Daarna ontbijten en een wandeling, met meteen een paar kinderen achter me aan. Alleen wandelen gaat eigenlijk niet. Dan moet ik ze wegsturen en dat kan ik niet over mijn hard verkrijgen. Ik vind het veel te leuk. We fluiten samen een liedje en lopen de paden uit.

Als ik terugkom staat er een grote Landrover voor ons huisje. We hebben bezoek. Theresa, een dochter van de oprichter van de missie en lid van het bestuur is bij ons op de koffie. Ze is een heel hartelijke en betrokken vrouw, en we worden voor zaterdagmiddag bij haar en haar man uitgenodigd voor lunch en een rondleiding over hun grote boerderij. Ook uit dit gesprek blijkt weer dat het vergeleken met het verleden goed gaat op de Missie. Er zijn serieuze plannen om meer financiën te generen zodat de financiële positie nog stabiel en onafhankelijker wordt. Veel vraagt nog om uitwerking maar het ziet er haalbaar uit.

Verder lijkt het een rustig programma vandaag. 's Morgens maak ik een Bijbelstudie af, 's middags schrijf ik aan mijn preek voor zondag. En ondertussen heb ik ook nog een goed gesprek met een medewerker van het laboratorium gehad, mede over mijn literatuuronderzoek. Elke dag probeer ik zo'n gesprek te hebben met een willekeurig iemand van de Missie. Ik zie in de gesprekken veel van de literatuur bevestigd. Meer dan ik kon vermoeden.

Ondertussen komt de auto van de Missie aan met een nieuwe vracht met zakjes proteïnerijk voedsel, dat gebruikt wordt als voedingssupplement voor Aidspatiënten. Je ziet met regelmaat iemand met twee dozen op zijn hoofd de missie verlaten. Er wordt een ketting gevormd en in een noodtempo wordt alles in een ruimte opgeslagen.

Daarna komt er een einde aan mijn rustige middag, want ik ga meetrainen met het plaatselijke elftal. Ik sta voor de warming up op een rij met een stel atletische kerels. Na de stevige warming up waarbij ik spieren aan moet spreken die ik bij het hardlopen weinig gebruik wil ik eigenlijk al om genade smeken, maar ik zet door en we gaan een wedstrijd spelen, aangemoedigd door een groep schoolkinderen van de ernaast gelegen school. Die zijn net uit. Het is 17.00 uur. Ik word als rechtsachter ingezet, en door slim te staan houd ik stand met die snelle jongens om me heen. Het wordt 3-0 voor ons. Na afloop blijkt hun bal lek te zijn, en kan ik melden dat ik een nieuwe voor hen heb meegenomen. Met deze opmerking scoor ik een applaus.

Bij thuiskomst heeft de plaatselijke topkok Wout Kleine een heerlijk gerecht met aardappelen, wortelen en worst (Hollandser kan niet) voor ons klaargemaakt en gaan we een rustige avond tegemoet. Daarna slapen tussen schone lakens, want Wallace heeft alles voor ons gewassen. Echt heel lief.

Bbuna	pastor en ass. manager
Barbara Shenton	blanke boerin, op 20 min. rijden bij de missie vandaan.
Phenwick	voormalig apotheker
Aggrey	vroegere chauffeur
Oliver	vroegere chauffeur
Henny	Vriendin van Wout

Febby	manager missie, EHT gezondheidswerker
Avice	onderhoudsman
Obed	tuinman
Gadiël	gezondheidswerker
Spencer	chauffeur
David Green	blanke boer
Theresa Evans	dochter oprichter Missie en bestuurslid FICM